

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 9C/69/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124291682
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beata Gešvantnerová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2025:6124291682.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza, sudkyňou JUDr. Beatou Gešvantnerovou, v právnej veci žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.X.XXXX, bytom F., G. H. I. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Andrejom Garom, advokátom v Bratislave, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. J. C., nar. X.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpená SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 120,45 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 120,45 eur od 1.5.2022 do 16.9.2024 zastavuje.
- II. Žalovaná je povinná do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu 120,45 Eur a úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 120,45 Eur od 17.09.2024 do zaplatenia.
- III. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania od žalovanej v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou, pôvodne podanou na Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd, voči žalobkyni domáhal zaplatenia sumy 120,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 120,45 eur od 01.05.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania ako nároku na náhradu škody, spočívajúcej vo vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska jeho maloletého syna a späť. Žalobu zdôvodnil tým, že na základe uznesenia Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17CoP/6/2022-2351 zo dňa 9.2.2022 bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 20.12.2021 sp. zn. 18P/54/2019-2309 tak, že styk žalobcu s maloletým synom bol upravený v období od doručenia rozhodnutia do 28.2.2022 v každom týždni v tomto mesiaci bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod., kedy si maloleté dieťa mal žalobca prevziať od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v F., K. L. K., do 15.00 hod. toho istého dňa, kedy maloleté dieťa matke na rovnakom mieste odovzdá, a v období od 1.3.2022 v každom nepárnom týždni v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 15.00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11.00 hod. do 17.00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy maloleté dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v F., K. L. K., a maloleté dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Zároveň súd uložil matke povinnosť v stanovených dňoch, časoch a na mieste týmto rozhodnutím určených maloleté dieťa otcovi odovzdať a toto na styk s otcom riadne pripraviť. Žalovaná však súdne rozhodnutie nerešpektuje, sústavne bráni v styku žalobcu s maloletým a rôznymi obštrukciami a prieťahmi zmarila už celkom 150 stykov žalobcu s maloletým. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia súdu šiel dňa 30.04.2022 prevziať maloletého a pricestoval z miesta svojho bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala. Žalovaná následne žalobcovi stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku. Žalovaná svoje tvrdenie nijakým spôsobom nepreukázala, žalobcovi ani len

neumožnila maloletého vidieť a na jeho ostatné správy náležite nereagovala. V dôsledku tendenčných tvrdení žalovanej spojených s pravdepodobným zastrašovaním a rozrušovaním maloletého, sa žalobca dostavil pred dom žalovanej, privolať príslušníkov polície a následne predmetné stretnutie oznámil prostredníctvom zápisnice. Žalobca uviedol, že žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím mu vedome spôsobila škodu, nakoľko zámer zmařit styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Poukázal aj na ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou je daná tým, že ak by rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi styk s dieťaťom, prípadne riadne a včas náležite upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke nemožnosti styku, nevynaložil by náklady na cestu z F. do F. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, nakoľko jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým. Predmetná cesta žalobcu z F. do F. a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách je vo výške 71,80 eur a náhrada za pohonné látky vo výške 48,66 eur.

2. Upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz, ktorým žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu. Voči platobnému rozkazu podala žalovaná vecne odôvodnený odpor. V odpore žalovaná nárok žalobcu neuznávala. Uviedla, že za škodu žalobcovi nezodpovedá, nakoľko škoda mu nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním. Poukázala na to, že dňa 30.04.2022 o 8.49 hod. ju žalobca kontaktoval SMS správou, kde ju informoval, že sa dostavil na námestie za účelom realizácie styku so synom. V uvedenom období bolo právoplatné rozhodnutie Krajského súdu Trenčín o úprave styku zo dňa 9.2.2022. Žalobca sa v SMS komunikácii zo dňa 29.04.2022 – 01.05.2022 domáhal styku v zmysle apelu Okresného súdu Bratislava IV, pričom šlo len o odporúčanie súdu, nie o rozhodnutie súdu. Žalovaná v uvedenom období postupovala podľa odporúčania súdu, ale sa preukázalo, že dieťa nie je schopné absolvovať styk v rozsahu na prespanie, preto žalobcu informovala, že styk v uvedenom rozsahu nie je možné uskutočňovať a žiadala ho, aby rešpektoval právoplatné rozhodnutie zo dňa 9.2.2022. Žalovaná uviedla, že žalobca bol opakovane informovaný, že maloletý syn odmieta realizáciu styku na prespanie, čím si splnila aj prevenčnú povinnosť. Žalovaná tvrdila, že dieťa na styk s otcom vždy riadne pripravovala a snažila sa ho rovnako riadne motivovať, napriek tomu maloletý dňa 30.04.2022 opätovne odmietol styk s otcom a nechcel odísť z domu. Napriek tomu sa žalobca dostavil do miesta bydliska maloletého a požadoval odovzdanie dieťaťa. Maloletý syn však odmietol poskytnúť súčinnosť a ísť za žalobcom. Žalobca reagoval privolaním polície napriek tomu, že mu bolo známe, že polícia mu násilím maloletého neodovzdá. Žalobca tým opakovane vyvoláva u dieťaťa stresové situácie. Žalobcovi je tiež známe, že všetky trestné oznámenia, ktoré na ňu podal z dôvodu, že dieťa odmieta styk s ním, boli zamietnuté. Žalovaná uviedla, že skutočnosť, že dieťa odmieta styk so žalobcom, nie je následkom jej konania. Ona už od roku 2020 upozorňuje konajúce súdy, ako aj žalobcu na skutočnosť, že maloletý odmieta styk so žalobcom a je veľmi náročné tieto styky realizovať bez jej prítomnosti, a to najmä v rozsahu na prespanie, keďže maloletý je na ňu naviazaný. Z toho dôvodu žalobcovi opakovane aj za účasti kolíznej opatrovníčky navrhovala styky realizovať postupne, aby si maloletý na žalobcu zvykol a bez stresu dokázal absolvovať spoločné stretnutia. Ona koná výlučne v záujme maloletého, aby vyvolávaním stresových situácií u dieťaťa nedochádzalo k ďalšiemu nežiaducemu psychickému vývoju. Napriek tomu žalobca akékoľvek jej návrhy, ktoré majú viesť k zlepšeniu vzťahov dieťaťa k nemu, radikálne odmieta a trvá na styku v rozsahu na prespanie bez prítomnosti žalovanej. Žalovaná preto zastávala názor, že konanie žalobcu možno považovať za účelové, zneužívajúce právo. Uvedené správanie žalobcu spôsobilo, že maloletý sa sám z vlastnej vôle nechce zúčastniť stykov so žalobcom, za čo ona (žalovaná) v žiadnom prípade nezodpovedá, nakoľko uvedené spôsobuje žalobca sám svojím konaním. Podľa jej názoru je podaná žaloba nedôvodná, ona svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť. Okrem toho žalovaná spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcom v žalobe z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom mohol využiť vlakové spojenie, čím sa náklady žalobcu výrazne znížili. Poukázala aj na závery rozhodnutia Krajského súdu Trenčín sp. zn. 17Co/77/2023, ktorý uviedol, že „... pokiaľ súd prvej inštancie prijal skutkový záver o výpožičke vozidla, ktorým mal žalobca cestovať, neobstojí popri tom záver o priznaní (paušálnej) náhrady za opotrebenie vozidla, pretože na základe výpožičky užíva vypožičiavateľ vec bezplatne (§ 659 OZ).“ Taktiež poukázala na skutočnosť, že žalobca na úhradu cestovných výdavkov za neuskutočnený styk žalovanú pred vydaním platobného rozkazu nevyzýval, ani si svoj údajný nárok voči žalovanej neuplatňoval iným spôsobom, preto má žalovaná za to, že žalobcovi nepatrí úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 01.04.2022 do zaplatenia, ale až odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom si žalovaná prevzala platobný rozkaz, t.j. odo dňa 10.09.2024.

3. Súd vykonal dokazovanie vyjadrením právnych zástupcov strán sporu, oboznámením obsahu uznesenia Krajského súdu Trenčín zo dňa 9.2.2022 č.k. 17CoP/6/2022-2351, SMS komunikácie žalobcu so žalovanou, trestného oznámenia žalobcu zo dňa 30.04.2022, ftc. technického preukazu, zmluvy o výpožičke zo dňa 24.9.2021, odporu voči platobnému rozkazu zo dňa 24.09.2024, vyjadrenia žalobcu zo dňa 24.10.2024, ako aj oboznámením obsahu ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový a právny stav:

4. Uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 9.2.2022 č.k. 17CoP/6/2022-2351 bolo zmenené uznesenie súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti výroku I., o zmene rozsahu a podmienkach stretávania otca s maloletým dieťaťom (s výnimkou úpravy stretávania počas vianočných sviatkov v roku 2021 a novoročných sviatkov v roku 2022) tak, že súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým upravil styk žalobcu s maloletým B. C. v období odo dňa doručenia tohto rozhodnutia do 28.2.2022 v každom týždni v tomto mesiaci bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod., kedy si dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v F., nachádzajúceho sa na L. K. C. F., do 15.00 hod. toho istého dňa, kedy dieťa na rovnakom mieste matke odovzdá a v období od 1.3.2022 v každom nepárnom týždni v kalendárnom roku bez prítomnosti matky vždy v sobotu v čase od 10.00 hod. do 15.00 hod. toho istého dňa a v nedeľu v čase od 11.00 hod. do 17.00 hod. toho istého dňa, v ktorých dňoch a časoch si vždy dieťa prevezme od matky pred vchodom do budovy Kultúrneho domu v F., nachádzajúceho sa na L. K. C. F., a dieťa na rovnakom mieste matke v určenom čase tiež odovzdá. Súčasne bola matke uložená povinnosť v stanovených časoch, dňoch a na mieste týmto rozhodnutím určených dieťa otcovi odovzdať a toto na styk s otcom riadne pripraviť. Neodkladné opatrenie bolo nariadené až do právoplatného skončenia konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému B., vedeného na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 18P/54/2019.

5. Z predloženej SMS komunikácie žalobcu so žalovanou vyplýva, že dňa 29.04.2022 žalobca oznámil žalovanej, že na druhý deň príde pre dieťa. Žalovaná na uvedené nereagovala. Dňa 30.04.2022 žalobca oznámil žalovanej, že je na námestí. Žalovaná na to reagovala, že maloletý nechce ísť, plače, že nechce ísť s otcom a nechce tam spať, že chce byť doma. Žalobca jej odpísal, že sú to klamstvá, že si zamieňa svoje názory s názormi syna, pretože nevie akceptovať rolu otca v jeho živote. Uviedol, že tam počká do 10.00 hod., žalovaná si môže rozmyslieť svoje konanie a prísť mu odovzdať syna. O 10.00 hod. sa žalobca spýtal žalovanej, či sa nemieni dostať na odovzdanie, na čo žalovaná o 10.04 hod. odpovedala, že B. stále nechce ísť, že chce byť doma a spinkať doma. Žalobca na to uviedol, že ide pred dom a žalovaná má možnosť odovzdať mu dieťa. O 10.17 hod. informuje žalovanú, že je pred domom, žiada, aby mu odovzdala syna. Žalovaná reagovala tým, že B. stále nechce ísť. Následne sa žalobca a žalovaná navzájom obviňujú. Žalobca žiada žalovanú o odovzdanie syna až do 11.36 hod.

6. Zo zhodných vyjadrení strán sporu vyplýva, že žalobca následne privolal hliadku polície, ale k odovzdaniu dieťaťa žalobcovi nedošlo. Následne žalobca podal v tejto súvislosti na žalovanú trestné oznámenie na OR PZ v Prievidzi, odbore kriminálnej polície.

7. Z predloženého technického preukazu č. PG 336369 bolo zistené, že M. D., nar. XX.X.XXXX, je evidovaný ako vlastník vozidla Volkswagen Tiguan, EČV: G.. Podľa údajov v technickom preukaze je spotreba uvedeného vozidla 7,6 l/100 km. Z informácií dostupných na internete (N.) vyplýva, že počas 17. týždňa roku 2022 bola priemerná cena benzínu natural 95 oktánový 1,721eur/liter.

8. Zo zmluvy o výpožičke zo dňa 24.9.2021, uzatvorenej medzi A. M. D., nar. XX.X.XXXX, ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom, vyplýva, že požičiavateľ bezodplatne prenechal žalobcovi vozidlo VW Tiguan EČV: G. na užívanie. Zmluva bola uzavretá od 25.9.2021 na dobu neurčitú.

9. Žalovaná v konaní nárok žalobcu na náhradu škody neuznávala z dôvodu, že za túto škodu nezodpovedá, nakoľko škoda žalobcovi nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním. Žalovaná sa dňa 30.04.2022 snažila dieťa motivovať na stretnutie s otcom, napriek tomu dieťa odmietlo styk v rozsahu prespatia ako žiadal otec a nechcel odísť z domu. O tejto skutočnosti žalovaná žalobcu riadne informovala. Napriek pozitívnej motivácii zo strany žalovanej maloletý styk s otcom pravidelne odmieta. Bol to teda žalobca, ktorý dieťa vystavoval stresovej situácii, a to aj privolaním hliadky polície. Žalovaná uviedla, že maloletého na styk s otcom vždy riadne pripravovala a snažila sa ho rovnako riadne motivovať. Napriek tomu maloletý syn v deň realizácie styku, t.j. dňa 30.04.2022 odmietol styk s

otcom v rozsahu prespania. Za tejto situácie, podľa žalovanej, nemožno preukázať, že by sa dopustila protiprávneho konania, príp. konania smerujúceho k zmareniu styku žalobcu s dieťaťom. Poukázala tiež na zneužívanie práva žalobcom, nakoľko tento sa domáha náhrady cestových výdavkov vo viacerých takmer identických žalobách o náhradu škody a podľa jej presvedčenia takto koná v záujme jej poškodenia. Zároveň namietla výšku uplatneného nároku na úrok z omeškania, nakoľko žalobca ju pred podaním žaloby na náhradu škody vôbec nevyzýval, a preto mu nárok patrí až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby. Poukázala tiež na to, že žalobca nie je vlastníkom motorového vozidla, za ktoré si uplatňuje nárok na náhradu škody, pričom vozidlo používa bezodplatne na základe zmluvy o výpožičke. Tvrdenia o tom, že sa žalobca výlučne sám podieľa na nákladoch na poistenie, údržbu vozidla a pod., namietala, nakoľko ich žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani nevydokladoval. Uviedla, že za daných okolností neobstojí nárok na náhradu nákladov za užívanie vozidla, k čomu sa vyjadril aj Krajský súd Trenčín v konaní sp. zn. 17Co/17/2023.

10. Žalobca v konaní uviedol, že žalovanú pred príchodom na styk s dieťaťom upozornil prostredníctvom SMS správy na svoj príchod, na čo žalovaná reagovala tým, že dieťa s ním nechce ísť, čo však ničím nepreukázala. Žalovaná dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v styku maloletého so žalobcom. Práve vďaka niekoľkoročnému, opakovanému konaniu žalovanej možno konštatovať, že neuskutočnenie predmetnej realizácie styku maloletého so žalobcom nie je ospravedlniteľnou náhodnou okolnosťou, ale úmyslom žalovanej. Žalovaná žiadnym spôsobom neobjasnila svoje konanie, ktorú ju viedlo k nerešpektovaniu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná nepredložila žiadny dôkaz, odôvodňujúci jej svojvoľné konanie, ktorého následkom bolo zamedzenie styku žalobcu so synom. Podľa žalobcu marenie styku žalovanej vyhovuje a jej snaha o motivovanie dieťaťa z jej strany je iba predstieraná. V súvislosti s výpožičkou vozidla a náhradou za jeho užívanie uviedol, že výlučne on sa podieľa na nákladoch a poplatkoch spojených s prevádzkou vozidla (povinné zmluvné poistenie, havarijné poistenie, opravy, údržba, opotrebenie a výmena pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, atď.). Nie je ani možné očakávať, že by ako vypožičiavateľ užíval vozidlo tak dlhé obdobie bez náhrady. Aj podľa právnej teórie si zmluvné strany v súvislosti s opotrebením vypožičanej veci môžu dohodnúť určitú náhradu, čo nebude v rozpore s požadovaným znakom bezodplatnosti zmluvy o výpožičke. Uviedol tiež, že v obdobných konaniach o náhradu škody, v súvislosti so zmareným stykom, medzi stranami sporu uvedené nebolo nikdy predmetom posudzovania, pretože nešlo o spornú otázku. Žalobca poukázal na to, že v zmysle rozhodnutia č. R 12/1990 pri vyčíslení nákladov spojených s použitím vozidla za účelom realizácie styku možno prihliadať na paušálne náhrady nákladov obdobného používania osobných vozidiel na iné účely. Na tie sa vzťahuje zákon č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého patrí základná náhrada zamestnancovi bez ohľadu na to, či je použité motorové vozidlo vlastné alebo prenajaté (odplatne alebo bezodplatne) a vždy vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady uvedené v § 7 zákona. Nie je zákonná podmienka, aby na vyplácanie uvedených náhrad muselo ísť o vlastné motorové vozidlo.

11. V priebehu konania žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 120,45 eur od 01.05.2022 do 16.09.2024 späť.

12. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

13. Podľa § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

14. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. Žalobca si voči žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v podobe cestovných náhrad, ktorá škoda mu vznikla dňa 30.04.2022 v dôsledku toho, že márne cestoval na stretnutie so svojim synom v zmysle vyššie uvedeného neodkladného opatrenia Krajského súdu Trenčín z miesta svojho bydliska v F. do miesta bydliska maloletého v F..

15. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a nakoniec zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Bolo spoľahlivo preukázané a medzi stranami nesporné, že v rozhodnom čase dňa 30.04.2022 bolo stretávanie sa otca (žalobcu) s maloletým synom upravené vykonateľným súdnym rozhodnutím zo dňa

9.2.2022 č.k. 17CoP/6/2022-2351. Z odôvodnenia rozhodnutia vo veci maloletého syna strán sporu vyplýva, že medzi stranami sporu ako rodičmi maloletého v danom čase existovali medzi rodičmi osobné rozpory, ktoré sa negatívne prejavovali aj v oblasti výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému B.. V predmetnom období nebolo súdom rozhodnuté o osobnej starostlivosti o maloletého, ktorú de facto zabezpečovala matka. V tom čase sa vykonávalo rozsiahle dokazovanie v konaní o úprave rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu, prebiehalo aj rozvodové konanie strán sporu. Obaja rodičia boli opakovane vyzývaní vo veci konajúcimi súdmi k uvedomeniu si rodičovskej zodpovednosti, aby sa povzniesli nad svoje osobné spory a nezhody a riešili vzniknutú napätú situáciu v prospech dieťaťa. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že v rámci rozvodového konania súd apeloval na rodičov, aby sa snažili rozšíriť styk otca s dieťaťom bez prítomnosti matky na obdobie celého víkendy, t.j. od soboty do nedele nepretržite.

16. Predmetom tohto sporového konania je posúdenie zodpovednosti žalovanej za zbytočne vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodíť, že škode nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila.

17. V konaní bolo nesporné, že dňa 30.04.2022 sa stretnutie žalobcu s maloletým synom neuskutočnilo, i keď išlo o súdom upravený styk, podľa ktorého mal žalobca ako otec právo stretnúť sa so synom každú nepárnu sobotu od 10.00 hod. do 15.00 hod. a nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej (t.j. matky dieťaťa), a to na vymedzenom mieste. Tomu zodpovedala povinnosť žalovanej (matky dieťaťa) dieťa na stretnutie so žalobcom (otcom dieťaťa) pripraviť a stretnutie otca so synom umožniť. Žalobca sa dňa 30.04.2022 (t.j. v nedeľu) do miesta bydliska dieťaťa, po predchádzajúcom upozornení prostredníctvom SMS správy, dostavil, k odovzdaniu dieťaťa však v uvedený deň nedošlo. Žalovaná to odôvodňovala tým, že maloletý odmieta u otca spať. Z predloženej SMS správy zo dňa 29.04.2022 a ani zo dňa 30.04.2022 nevyplýva, že by otec uviedol, že maloletý musí u neho prespať. Po oznámení žalovanej, že dieťa plače a nechce spať u otca, žalobca žalovanej uviedol, že počká do 10.00 hod. a žalovaná mu môže prísť dieťa odovzdať. K odovzdaniu dieťaťa otcovi napriek tomu nedošlo, čo žalovaná odôvodňovala tým, že dieťa plače, nechce ísť, hoci ho presvedča, aby šiel, nechce ísť k otcovi s prespaním. Žalobca sa následne dostavil pred rodinný dom, kde žalovaná býva spolu s policajnou hliadkou, avšak k realizovaniu styku aj napriek uvedeným skutočnostiam nedošlo.

18. Súd po vykonaní dokazovania a vyhodnotení skutkových okolností zmareného stretnutia žalobcu so synom dňa 30.04.2022 dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila stretnutie maloletého syna s otcom, keď bez relevantného objektívneho dôvodu syna na stretnutie s otcom nepripravila a stretnutie mu neumožnila. Súd dospel k záveru, že žalovaná svojim správaním priamo porušila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

19. Niet pochýb o tom, že žalovaná mala právnu povinnosť vyplývajúcu z vykonateľného súdneho rozhodnutia umožniť dňa 30.04.2022 stretnutie žalobcu ako otca s maloletým synom. Žalobca žalovanej riadne oznámil, že si dieťa prišiel vyzdvihnúť. Je teda preukázané, že jeho cesta dňa 30.04.2022 na miesto stretnutia so synom sa uskutočnila výlučne za týmto účelom, dôkazom toho je i podanie trestného oznámenia zo dňa 30.04.2022. Je nepochybné, že žalobca mal dňa 30.04.2022 právo na stretnutie s dieťaťom na základe rozhodnutia Krajského súdu Trenčín zo dňa 9.2.2022 č.k. 17CoP/6/2022-2351 a v rozsahu tohto rozhodnutia bolo povinnosťou žalovanej stretnutie žalobcovi s dieťaťom umožniť a žalobcu upozorniť na jeho povinnosť dieťa v zmysle citovaného právoplatného rozhodnutia vrátiť o 17.00 hod. toho istého dňa. Niet takisto pochýb o tom, že škoda žalobcu v podobe vzniknutých nákladov na prepravu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho cestou z miesta bydliska na miesto stretnutia sa so synom. Zavinenie žalovanej spočíva v jej úmyselnom konaní, pretože jednoznačne vedela, že svojím konaním, a to neumožneným stretnutím syna so žalobcom, poruší právo žalobcu na stretnutie so synom, a teda poruší povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím a s týmto následkom bola uzročená. V konaní žalovaná argumentovala tým, že maloletý nechcel ísť na stretnutie s otcom, napriek jej snahe, aby sa toto stretnutie uskutočnilo. Žalovaná žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoj u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Túto skutočnosť však žiadnym spôsobom nepreukázala a rovnako nepreukázala ani existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú

nebolo možné stretnutie žalobcu so synom v uvedený deň realizovať. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uloženú povinnosť maloletého na styk s otcom riadne pripraviť, teda nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody. Súd pritom poukazuje na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu Trenčín zo dňa 9.2.2022 č.k. 17CoP/6/2022-2351, podľa ktorého je potrebné zo strany matky toto rozhodnutie bezodkladne rešpektovať, nielen verbalizovať, ale do reálneho života premietnuť dôsledné splnenie si povinnosti dieťa v stanovených časoch na stretnutie s otcom pripraviť a vytvoriť tak podmienky v záujme dieťaťa pre to, aby sa jeho vzťah s otcom mohol rozvíjať. Akékoľvek obštrukcie za daného stavu, totiž už vo svetle poskytnutej ochrany záujmom maloletého dieťaťa, nie sú udržateľné. Žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

20. Žalovaná v konaní poukazovala na to, že maloletý odmietal styk s otcom, nakoľko bol stresovaný skutočnosťou, že musí u žalobcu aj prespať. Tvrdila, že maloletý styk so žalobcom odmieta a je veľmi náročné tento styk realizovať bez jej prítomnosti, najmä v rozsahu na prespanie tak, ako to žalobca neustále vyžaduje, keďže maloletý je na ňu naviazaný. V súvislosti s tým súd uvádza (ako už bolo uvedené vyššie), že táto skutočnosť nič nemení na povinnosti matky pripraviť dieťa na styk s otcom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Ak medzi stranami nedošlo k vzájomnej dohode na odlišnej úprave styku žalobcu s dieťaťom, bolo povinnosťou strán sporu rešpektovať citované súdne rozhodnutie. Pokiaľ k realizácii styku nedošlo, žalovanú zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie takej skutočnosti, pre ktorú objektívne nebolo možné, aby sa styk realizoval. Žalovaná v tomto smere dôkazné bremeno v konaní neuniesla. Súd preto zastáva názor, že dňa 30.04.2022 nebola v konaní preukázaná existencia takej objektívnej skutočnosti na strane maloletého, ktorá by objektívne bránila jeho stretnutie s otcom.

21. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do F. dňa 30.04.2022 a späť za účelom realizácie stretnutia sa žalobcu s maloletým synom na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná na druhej strane nepreukázala, že škodu nezavinila.

22. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o výšku náhrady škody, žalovaná poukazovala na to, že žalobca pricestoval na styk s dieťaťom osobným motorovým vozidlom, ktoré mal v užívaní na základe zmluvy o výpožičke bezodplatne, a preto neobstojí záver o nároku žalobcu na náhradu nákladov za užívanie vozidla. Tento názor odôvodnila i rozhodnutím Krajského súdu Trenčín zo dňa 30.4.2024 č.k. 17Co/17/2023. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že vzhľadom na dlhodobý charakter výpožičky je zrejme, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a základná náhrada zohľadňuje opravy, údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta, povinné zmluvné a havarijné poistenie, pričom na týchto nákladoch sa podieľa výlučne žalobca sám. Tie sa zvyšujú aj počtom najazdených kilometrov, ktoré žalobca zbytočne vynaložil za účelom realizácie styku s maloletým. Aj podľa právnej teórie si zmluvné strany v súvislosti s opotrebením požičanej veci môžu dohodnúť určitú náhradu, čo nebude v rozpore s požadovaným znakom bezodplatnosti zmluvy o výpožičke. Pojmovo sa tak rozlišuje odplata za prenechanie veci vypožičavateľovi na užívanie v zmysle odmeny a náhrada za opotrebenie veci v zmysle amortizácie, ktorú možno vyjadriť ako rozdiel v hodnote veci v čase prenechania vypožičavateľovi a v čase jej vrátenia, spôsobený jej bežným užívaním. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebením vypožičanej veci dohodli určitú náhradu. Aj napriek tomu, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách vzniká paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté (R12/1990). Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam súd považoval tvrdenia žalobcu v konaní za preukázané, a preto považoval nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v súvislosti s použitím vozidla na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť za opodstatnený.

23. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska F. - G. H. do miesta styku F., L. námestie a späť predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách si žalobca nárokuje základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km v zmysle opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 117/2022 Z.z.) a náhradu za

spotrebované pohonné hmoty vo výške 48,66 eur (vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v SR - podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 25.04.2022 do 01.05.2022 v sume 1,721 eur/ liter; pri spotrebe vozidla 7,6 l/ 100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: $372 \text{ km} : 100 \text{ km} = 3,72 \times 7,6 \text{ l} = 28,272 \text{ litrov}$; $28,272 \text{ litrov} \times 1,721 \text{ eur}$ predstavuje po zaokrúhlení sumu 48,66 eur). Spolu predstavujú cestovné náhrady sumu 120,45 eur. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, ide o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje aj rozhodnutie R 12/90, ďalej rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn.20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020.

24. Žalobca si voči žalovanej uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 9,25 % ročne zo sumy 120,45 eur od 17.09.2024, t.j. odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanej, do zaplatenia. Súd tento nárok považoval za dôvodný.

25. Po začatí konania žalobca vzal svoj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 120,45 eur od 01.05.2022 do 16.09.2024 späť. Súd preto konanie v tejto časti v súlade s ust. § 145 ods. 2 v spojení s § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku („CSP“) zastavil.

26. Súd teda vo veci rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 120,45 eur spolu s 9,25% ročným úrokom z omeškania od 17.09.2024 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti, týkajúcej sa úrokov z omeškania, súd konanie na základe čiastočného späťvzatia zastavil.

27. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Súd pri rozhodovaní postupoval v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu Trenčín sp.zn. 16Co/9/2023, 17Co/61/2023, 8Co/26/2023, 17Co/42/2023, 17Co/66/2023 a iných. Je na úvahe žalobcu, akým spôsobom uplatňuje svoje práva a skutočnosť, že sa domáha svojich nárokov samostatnými žalobami nemôže byť pripočítaná na jeho škodu. Súd preto o náhrade trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu strán sporu v konaní. Žalobca mal v konaní plný úspech a v tomto rozsahu súd žalobcovi nárok na náhradu trov konania aj priznal. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd Trenčín. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza vo dvoch vyhotoveniach. Odvolanie musí obsahovať, okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis) označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1, 2 CSP.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Exekučný poriadok).